

2.

Redaktioneel.

Vragen wij ons nog net even af wat zich voor ons als toekomstbeeld opgedrongen wordt: een werkploeg van een handjevol mensen die geleidelijk aan kleiner wordt; die weliswaar in zijn eigen onderhoud kan voorzien, maar bepaald niet in dat van 700 mensen; die weliswaar niet geheel, maar toch wel zó autonoom is dat zij gerechtigd is vandaag of morgen unaniem (laten we hopen niet unisono) volksliedjes te gaan zingen - we hebben al een klein repertoire: "'t Is mooi geweest", "Dag Sinterklaasje", "Innsbruck, ich muss dich lassen" (ieder 't zijne).

Wenst u zich onder deze zangers te scharen, laat dan uw stemgeluid horen, wenst u het niet, laat dan de stilte gehoord en geapprecieerd worden.

Brood smaakt tenslotte toch lekkerder uit kleine bruine envelopjes, terwijl belegen kaas niet ieder bevalt.

Voor de nimmer versagenden: plaats u in het kader der einde-loosheid, enz. enz.

de redactie,

Toya van den Bergh
Marcel P.R. van den Broecke
Joost H.J. van Leeuwen
Jan Michel (toegevoegd voor het
droge brood)
X.X. (gastredakteur)

SNOEPER

Onlangs is een kardinaal
Uit zijn ambt ontslagen
Daar hij bij 't Laatste Avondmaal
Een miss had opgedragen.

Rikkert Zuiderveld.

la madame est morte, vive les demoiselles

Languit liggend op een luie stoel
luier nog dan zij zelf lui is
(volgens Jacques Prévert,
maar goed)
ligt de markiezin in badpak
en telt - 10835 - 10839
wat zij vindt dat uren zijn
wat zij vindt dat minnaars zijn
ik meen krakende schoenen
van heren die zich
in haar gezichtsveld opstellen
(maar ze ziet bijna niet meer,
het is meer vermoeden)
en denkend aan haar dochters
pratend over haar zoon die
generaal is, het geheel toch
nauwelijks verstaanbaar
(maar ze hoort bijna niet meer,
het is meer interpreteren)
om dan weer krakend-
nadat mevrouw de markiezin
een broodkorst (zij kan bijna
niet meer kauwen,
het is meer sabbelen) of
een tandenstoker of
sigarettenpeukjes voorzover zij
in haar gouden pijpje
waren gestoken of
zoiets -
en zij zich er om het snelst
op werpen -
met hun schoenen onderwijl
kauwend of zuigend of sabbelend of
zoiets
verder het strand af te lopen
pratend over de barones van
vier luie stoelen terug
die absoluut geen leven had
getoond

overwegend geleidelijk de
 dochters in de honneurs te delen
 ieder voor zich
 heimelijk besluit een kamer
 in het Grand Hotel te huren
 enz. enz.

J.H.

en toen de winter zijn sneeuw & ijs was genaderd, - de bomen
 grijpen sprieterig de mist in; een laatste blad zit nog een-
 zaam aan een van de nu echt houderige takken - (verdwaald
 wanhopig) vergeten op 'n herfstvlaag in de gracht te warrelen

IK ZEI:

toen de winter genaderd was en de bomen, - vergeef mij de
 toevoeging-, -schaars geplant in het de gehele aarde omvat-
 tend asphalt-, surrealistisch mooi waren, begroeven zij hun,
 - alweer gvd zieboven-, -te lang bewaarde-, doden.

ieder naar eigen geloof, gebruik en/of wil, ieder zijn
 bloed eigen verwanten.')

en over die doden, die verwanten noch vrienden hebben gehad
 ten tijde van hun sterven, noch hadden gekregen nadien, werd
 snelontvlambare olie gestort, die door hun poreuze lichamen
 gretig opgenomen werd en zo gauw als het gehele lichaam
 (of liever zegt men stoffelijk overschot) daarterplaatse van
 die licht ontvlambare olie doordrenkt was, joeg een speciaal
 daarvoor jaarlijks, -meestal bij akklamatie-, verkozen kom-
 missie er de brand in :

DIT WAS DE DODENBRANDERDAG

't begin van het nieuwe jaar.

')

1) doorhalen wat niet van toepassing/gewenst is.

The top floor of a condemned building on the lower East side of New York is one large room. It is completely bare except for a pile of sand in one corner. There is no electricity in the building, so the room is dark. It was unoccupied until a man looking for a place to sleep found it and decided to live there. He liked it well enough, but he thought it was too big for just one person. His daily life was such that he was acquainted with people who had no place to live. He invited them to come live with him, and they gladly accepted his proposal. They came and went as they pleased, and nobody asked any questions. They were a sociable group except for one girl.

One evening she sat in the corner where the sand was, as was her custom. She hugged her knees against her chest as if she were afraid to let go of herself. Other than a slight swaying from side to side she was completely still. There was no telling how long she would stay in that position. There were times when she wanted so badly to move - times when she felt the nervous energy building up inside of her so strongly that if she didn't do something fast - run or jump or anything - she thought she would explode and send all the intricate little networks that had been conceived to hold her together flying off into the air. At these times she hated to be held back by anything, and more than once it happened that this energy prodded her on to such a state of frantic hysteria that neither she nor anyone else could control her actions. But now she did ^{not} want to move at all. Her hands and feet were tense and tight, and she ached all over from holding her body so stiff for such a long while. Her body did not sway in a relaxed way - each movement was perfectly controlled.

The expression on her face was one that either puzzled or frightened people - depending upon how easily frightened they were. This expression had not the slightest glimmer of warmth in it, and belied the fact that she was interested in nothing but herself and that her mind was not on whatever was going on around her. It was not as unkind an expression as it was an unfeeling and uncaring one.

The last time her face had born any other expression was too long ago for her to remember. Infinite concentration and patience would be required to penetrate the fog of memories, and it hurt her to try without succeeding. Many things that had once been clear and sharply defined merged into this vague fog.

6.

All the things that she had done, and all the selves that she had been, all of this forgotten and yet still part of the girl sitting in the corner. The crying infant, wanting to remain forever in her mother's arms, but forced, pushed and shoved to let go - this had been her first self. And then had come the whining child who was never satisfied and always wanted more than she could have. This had been the child that always made people uncomfortable, although they never know why. It had always been difficult for her to get along with people, and the harder it became, the less she tried. And then the young woman - endowed with fine features and a quick mind, yet incapable of hiding or even blurring the bitterness that she felt inside. This young woman brought a frightening ^{intensity} to everything she did. With her face set and her shoulders back, she moved like a predatory animal stalking its prey. Her hands had a funny way about them - moving as if everything they touched was unpleasant and dirty, and as if they wanted to get away from it as quickly as possible...as if their own fierce determination to be alone was as strong as hers was. Now she was the final product of many ugly experiences and feelings. She had seen many places and people, and she had accepted none of them.

She felt the sand give a little each time she moved. It offered no resistance to her body - instead it enveloped it. She looked at the other people in the room. She was glad that none of them thought that it was their responsibility to the community to save her before it was too late. "Too late for what and imagine their thinking that it is in their power to alter my life." She said this aloud without realizing it. A boy who had been staring at her for a long time asked "Did you say something?" He was trying to be friendly. She closed her eyes, wanting to make it clear that she didn't care enough about him to even bother answering his question. She felt uneasy if people didn't realize that she was different. It seemed senseless that her face and body should look so much like theirs when she knew that her ideas were so different than theirs. When she didn't like the world around her she could easily retire into her own dream world - she knew that very few people could do this as well as she could.

She heard a sound that could have been an elevator. Her mind hung on to this sound and began to travel, and stopped at one experience that could have been from the far-distant

past, or maybe from the future. It was very vivid. The picture of the building was painfully clear. It was the largest she had ever seen, and when she looked at it from the outside it looked like it was going to topple over. She ran inside. The hallway was light and spacious, with marble floors and white velvet drapery hanging on the walls. All was deathly silent. She wanted to get to the top of the building. That was her only means of escape. She looked around for a staircase and could not find one, but she did find a small door about two feet high which she surmised was the elevator door. She pressed the button and heard a loud clanking noise which broke the silence. It dispelled the air of stillness and things began to move. The drapes swayed gently from side to side, slowly and rhythmically. The elevator arrived, grunting to a halt. She crawled inside of it. She wondered who this tiny elevator had been made for - certainly not for any full-grown adult. She was anxious to get to the top of the buildings and looked around for a button to start the elevator. She saw only blank shiny walls. A black cat sitting in the center of the elevator nodded her head, and the elevator started upwards. She looked into the cat's eyes and saw her own reflection, and in her own eyes was the cat's reflection. Two pairs of large green eyes stared at each other and at themselves, and the two figures sat motionless. The girl sat in the center of the elevator, where the cat had sat, where the cat was sitting. She stared straight a head of her - at the cat's face - at her own face - at nothing.

She held a mirror in her hand. The elevator jerked as it passed out of the roof of the building. It continued upwards. The mirror fell on the elevator floor. She watched it break into several jagged pieces. She tried to pick up one of the pieces. The cat's paw was bleeding - or was it her own hand that was bleeding - she did not know. The elevator kept going. Nothing offered it any resistance - everything enveloped it. After many hours of flight it stopped in the corner of the large room - the corner where the pile of sand was.

The girl sat there, still hugging her knees and loving the softness of the dark. She found it much easier to be alone when it was dark all around her. She was the only one who could see in the dark - she could see them but they could not see her. She loved to watch the people, especially when they were loud and moved around a lot. But they were all so clumsy - she was much more graceful.

She got bored with watching them and walked out onto the

8.

balcony. She leaned against the railing. It was about two inches wide. She ran her fingertips across it - back and forth - gentlyscratching it with her long fingernails. Without thinking, she hoisted herself up and tiptoed along the railing. She looked at the city streets down below. Cats could jump from heights even higher than this one without getting hurt. She had seen one do it once - a black cat - she couldn't remember when. She stepped down from the railing and walked back into the room. She hated herself for being human.

Sheila Vuysje.

Zojuist weer: de een of andere
dwaas die langs liep
die gewoon niet reageerde
op mijn beleefde vraag:
kent u de diepte van
de Stille Oceaan meneer?
dat vraag ik wel eens vaker
ik houd niet van vaak veranderen

maar geen die reageert
op zo een gewone vraag
en zich een ogenblik verdiept
in een probleem dat onder andere
problemen heus uw aandacht verdient
al zou ik wat anders kunnen vragen.

Leo.

DE KNEEPJES VAN HET VAK

Een knijper hangt de ganse dag te knijpen aan de lijn,
Met tegenzin doet hij de schone onderbroeken pijn:

"Die onderbroeken", zegt hij dan, "die moeten mij begrijpen"
Ik doe het met bezwaard gemoed: soms zit ik hem te knijpen."

Rikkert Zuiderveld.

Is de man met de viool
 wel onschuldig
 en de kinderen
 die spelen in
 zwart zand
 en de pater
 die ondanks alles
 verliefd wordt
 op een dame met
 een bril
 op haar gekke hoofd.

waar blijven
 burgerlijkheid en
 discipline als
 de natuur in
 haar wetten
 blijft volharden?

waar blijven de
 stratenmakers
 de rotzooischoppers
 de vuilnisemmers
 de recht-door-zeeërs
 de stille staarders
 de schizofrenen
 de bruiloftsgasten
 de weet-ik-veel-ers

maken zij gebruik
 van de geweldigste dood
 maken zij misbruik
 van de ware kosmos
 stikken zij de
 edele - echte
 neon-dood
 of bestaat de mens om
 zachtjes
 gewurgd te worden?

als je je ogen
 dichtdoet zul je
 het verschil
 niet zien.

Mjöllnir.

Izq. Cater stond op de tramhalte en sprak tot het meisje aan zijn zij: "Tja. Wat ik gedaan zou hebben als je wel was meegegaan? Ik weet het niet. "Hij wist het natuurlijk donders best. Onze dubbele hoofdrolspeler stapte in de tram.

 Wij bevinden ons, dames en heren, hier in de herenclub van Dommeldam, reikhalzend uitziend naar de komst van de Heer O.D. Dommel. Buiten heerst herfst, regen en windrigheid. Binnen ook. En daar treedt dan de Heer. O.D.D. (alias burgemeester Dikkerdinges in dit verhaal) binnen en --- Helaas, lieve lezerestjes, reeds hier moet ik mijn verhaaltje afbreken. Een schildering, ja ook een aquarel of pentekening van dit heerschap is geheel onmogelijk; geen kleur of lijn valt te ontdekken.

 Laten wij zacht zijn voor elkander, kind-want, oh oh oh

 De barden maken hun entree. Hun naam zegt het al: zij zijn populaire lieden, die zingen op teksten zoals aangeduid in alinea een. Dat doen zij elke avond. Sommige niet. Izq. Cater bijv. wel, de heer odd niet.

 Liefde is kip met appelmoes. Eloquent hé. Dit is dan ook gestolen van de tussen K.M.C.

 De barden mogen niet meer zoveel zingen
 Zijn zij nu nog incorporated of niet?

 Wat de heer odd betreft: probeert U eens het volgende. U neemt een grijs, gekreukeld papiertje en leest daarvan halfluid willekeurig iets op EN FLOEPS :d.h.odd.

 There is probably no use in telling this to people who can't see it without being told.

 by, by, dhodd!

 Wordt verder gehinkeld.

Mededelingen:

Kilo: Vanaf dinsdag 2 febr. elke 14 dagen 'Workshop'
in de Enge lombardsteeg 2 (naast Studio)

Schaakver: Vanaf 28 jan. wekelijks op donderdagavond om 8 uur
bijeenkomsten

Maaltijden: Na afloop van de Na-K.M.T. zullen er op maandag
en donderdag maaltijden geserveerd worden op
de Soc.
donderdag 11 febr. zal de eerste maaltijd op
donderdag met gepast feestgedruis begeleid worden.

C.C. Dit keer blijkt het wel degelijk serieus bedoeld te
zijn dat de C.C. een

FOTOTENTOONSTELLING

organiseert tijdens de zaterdag-middagsociëteit
(15 - 18 uur), ingaand zat. 20 febr.

Inzending t.m. 15 febr. (voorzien van naam en adres)
(min. formaat: 9 x 12) aan één der leden der C.C., of
aan ab actiaat der C.C., Amstelkade 21.

FOTO'S OP EREWOORD RETOUR!

Baart: festiviteiten n.a.v. de viering van de tweede Dies
4 febr. Forum over Pornografie en Literatuur.
deelnemers: (in alfabetische volgorde) J. Cremer,
G.K. van 't

Reve, E. Vanvugt, S. Vinkenoog.

plaats: De Kroon ; entree-prijs f2,-

12 febr.: middag-thee

13 febr.: 8 uur p.m. tot 8 uur a.m.:

pop-around-the-clock

Stemmen:

18 febr. 5-8 uur , is er gelegenheid tot stemmen
op de Sociëteit.

Een student praat met U over zijn problemen.

Onder deze titel hebben wij 12 en 13 januari resp. in gebouw "Pax (Ferd. Bolstraat) en in "Ons Huis" (Distelweg), Amsterdam N. een eloquentia gehouden voor leden van de Culturele Club van de Amsterdamse Gemeente, Dienst voor Sociale Zaken. Het gehoor bestond voor het merendeel uit bejaarden.

Uitvoerig werd eerst het beeld van "het Student" voor ogen geroepen, zoals dit nog steeds bij het merendeel van het gehoor bestond. Kwistig strooiend met vaktermen als "kikkeren, invechten, indikken, stoepen" enz. enz. werd dit beeld van "het Student" door ons opgebouwd, om het daarna even grondig af te breken. Een tweede soort student, de bursaal werd door ons geïntroduceerd, met al zijn moeilijkheden en problemen.

Vooral voeding en huisvesting trokken de belangstelling (eetadressen bij de schrijvers te verkrijgen!) Ook de Olofspoort, SVB en studieloon kwamen ter sprake i.v.m. de maatschappelijke positie van de student.

In het zeer interessante vragenuurtje werd nog verder ingegaan op studieproblemen, wederom de voeding, eventuele discriminatie van studenten uit "lagere milieus". Tenslotte werd het type "het Student" als representatief volledig in de grond geboord.

Wij hopen dat de samenwerking met de Gemeentelijke Sociale Dienst ook in de toekomst tot deze en andere activiteitien zal leiden.

M.P.R. van den Broecke

P. Leupen.

MEDEDELING K I L O:

In verband met de geplannede uitvoering door Kilo op de dies, begin april van twee éénakters zal op:

woensdag 3 maart, 20u00 in de kleine societeit een auditie gehouden worden voor de bezetting van de amerikaan-éénakter "Een val is maar klein".

Ook degenen die assistentie van technische aard (dekors, kostuums, timmerwerk) willen leveren worden verzocht zich dan te melden.

14.

Toen de kennismakingskommissie sept. 1964 in het kader van de kennismakingstijd twee maal Felix Meritis bleek afgehuurd te hebben, ontving het bestuur het volgende schrijven:

B....,23-9-1964.

Geacht Bestuur,

Tot mijn spijt moet ik u mededelen, dat ik met ingang van heden mijn lidmaatschap van de studenten - sociëteit Olofspoort als geëindigd beschouw.

Tot dit besluit ben ik gekomen toen bleek, dat de S.S.O., die reeds als socialistisch bekend stond, haar formele neutraliteit heeft laten varen door een zaal te huren in het gebouw van de C.P.N. "Felix Meritis".

Inmiddels veblif ik hoogachtend,

X. X.

Ongeveer een jaar geleden is in Amsterdam een nieuwe politieke partij opgericht. Het eerste jaar van haar bestaan is voornamelijk gewijd geweest aan het opstellen en het uitwerken van een beginselprogramma en de daaraan ten grondslag liggende ideeën, maar van nu af aan hoopt zij in de openbaarheid te gaan treden. In dit kader wil zij een enquête houden onder studenten in het algemeen en voor het ogenblik de leden van de SSO in het bijzonder, om na te gaan of haar ideeën bij de jongeren aanslaan.

In onderstaand formulier worden een aantal vragen gesteld, waarvan sommige betrekking hebben op de grondbeginselen van de partij en andere over punten die ook intern nog niet helemaal uitgevochten zijn. U kunt de ingevulde formulieren, voorzien van naam en adres, kwijt in de bekende bussen ter sociëteit of door ze te zenden aan P.A. Engers, Minervalaan 45, Amsterdam-9

1. Hebt u belangstelling voor politiek? ja/nee
2. Bent u van mening dat in het huidige politiek bestel de diverse politieke richtingen hun beginselen ongewijzigd kunnen handhaven zonder met elkaar in botsing te komen? ja/nee
3. Bent u van mening dat socialisten, communisten, liberalen en conservatieven een compromis kunnen treffen en een gezamenlijke gedragslijn kunnen uitstippelen? ja/nee
4. Acht u wereldregering in de nabije of verre toekomst
 - a. wenselijk ja/nee
 - b. mogelijk ja/nee
5. Verkiest u als staatsvorm
 - o monarchie
 - o republiek, waarin de president een sterk gezag heeft
6. Vindt u volksreferendum nuttig? ja/nee
7. Vindt u verschijningsplicht een goede instelling ja/nee
8. Vindt u de eerste kamer nuttig? ja/nee
9. Bent u vóór een Verenigd Europa in politieke zin ja/nee
10. Bent u voorstander van
 - o veelpartijensysteem
 - o tweepartijensysteem
 - o éénpartijensysteem
 - o verkiezing niet van partijen maar van personen?
11. Bent u voorstander van
 - o evenredige vertegenwoordiging
 - o kiesdistrictenstelsel
 - o een combinatie van beide
12. Beschouwt u zich als
 - o communist
 - o socialist
 - o liberaal
 - o christendemocraat
 - o conservatief

Naam:

Adres:

K A A S & B R O O D no. 57.

uitgave van de studentensociëteit OLOFSPORT
redactieadres: Lomanstraat 96 hs, Amsterdam

inhoud: redactioneel	-----pag. 2	
La madame est morte, vive les demoiselles	----pag. 3	
prozagedicht	-----pag. 4	
The cat	-----pag. 5	
gedichten van Leo	-----pag. 8	
Mjölfnir	----pag. 9	
Heer Olie D. Bommel, de barden e.a.	-----pag. 10	
x x x x MEDEDELINGEN	-----pag. 11	x x x x x
x x x x PROGRAMMA DISCOAVONDEN	----pag. 12	x x x x x
verslag van een aktiviteit van de comm.sociaal werk	pag. 13	
brief van gastredakteur	----pag. 14	
ENQUETE	-----pag. 14	

ter memorie: K I L O A U D I T I E 3 maart.

(8u00 in de kl. sociëteit)